

VII

ANNABETH

Keď sa dostali k okraju, Annabeth vedela, že im podpísala rozsudok smrti.

Útes klesal dvadsaťpäť metrov nadol. Na dne sa ťahala verzia Grand Canyonu z nočných môr: ohnivá rieka predierajúca sa rozoklanými obsidiánovými rozsadlinami. Horiaci červený prúd vysielal na skalné steny strašidelné tiene. Aj navrchu kaňonu bola tá žiara hrozná. Annabeth ešte stále cítila v kostiach mráz z rieky Kókýtos, no tvár ju teraz bolela a páčila. Každý nádych bol namáhavejší, akoby sa jej pľúca naplnili kúskami polystyrénu. Škrabance na rukách jej ešte viac krvácali. Noha, ktorá sa predtým už skoro zahojila, akoby si odrazu spomenula na svoje zranenie. Annabeth ľutovala, že si dala dole núdzovú dlahu. Pri každom kroku pocítila bodavú bolesť.

Aj keby sa dostali dolu k ohnivej rieke, o čom pochybovala, pôsobil jej plán úplne šialene.

„Uf...“ Percy si prezeral útes. Ukázal na maličkú puklinu,

ktorá sa ťahala naprieč od okraja ku dnu. „Môžeme skúsiť túto rímsu. Možno po nej zlezieme.“

Nepovedal rovno, že je to samovražda. Podarilo sa mu to podať tak, že to znelo povzbudivo. Annabeth mu bola vďačná, ale zároveň sa bála, že ho vedie do záhuby.

Jasné, ak tu zostanú, takisto zomrú. Na rukách sa im začali objavovať pluzgiere z tartarského vzduchu. To prostredie bolo zdravé asi ako zóna atómového výbuchu.

Percy šiel prvý. Rímsa bola uzučká, ledva sa na nej dalo zachytiť špičkou nohy. Rukami šmátrali po každej trhlinke na hladkej skale. Zakaždým keď Annabeth preniesla váhu na chorú nohu, takmer skríkla. Odtrhla si rukávy z trička a obviazala si nimi krvavé dlane, ale prsty mala aj tak slabé a šmýkali sa jej.

Niekoľko krokov pod ňou Percy zhíkol a zachytil sa ďalšieho úchyty. „Takže... ako sa volá tá ohnivá rieka?“

„Pyriflegethón,“ odvetila. „A radšej sa sústreď na zostup.“

„Pyriflegethón?“ Percy ďalej schádzal po útese. Mali za sebou asi tretinu cesty nadol – ešte vždy boli dosť vysoko, takže keby spadli, určite by to neprežili. „To znie, ako keď si nemôžeš odkašľať.“

„Prosím, nerozosmievaj ma,“ postáždžovala sa.

„Iba chcem udržať náladu.“

„Vďaka,“ zamrmlala a chorou nohou takmer minula rímsu. „Zrútim sa a umriem, ale aspoň s úsmevom na perách.“

Postupovali ďalej krok za krokom. Annabeth štípali oči od potu. Ruky sa jej triasli. No na jej prekvapenie sa nakoniec dostali pod zráz.

Keď zostúpila na zem, potkla sa a Percy ju zachytil. Vyplášlo ju, akú má horúcu kožu. Na líkach mu vyskočili červené vriedky, vyzeral, akoby mal kiahne.